

KERK + lever

OPGELET!

Uitneembaar bewaarboekje met alle
zendagslezingen + commentaar
tot 26 mei 2007!

进入施工现场
必须穿戴劳保用品
注意施工安全

Klapstoel
Sabrina
Ceylan

blz. 7

Beestige
jeugdboeken
met bon

blz. 16

Twee keer
naar de
voorpriemière

blz. 22

brugge

WEEKBLAD — NUMMER 17 — 25 APRIL 2007

HET MOOISTE roepingenverhaal in de Bijbel is misschien wel dat van de jonge Samuël. In dienst van de profeet Eli, schrikt Samuël 's nachts wakker van een stem die hem roept. Spontaan denkt de jongen dat het zijn meester is. Hij staat op en biedt zich aan bij Eli, die hem nietsvermoedend weer slapen stuurt. Het verhaal herhaalt zich op de derde leerzitting. Dit is het God in de Samuël-roman. www.kerklevens.nl

Omdat Hij van me houdt

Komende zondag, 29 april, staat in het teken van het gebod om roepingen voor de kerk. Op de bijbelles worden allerlei verhalen met zingende kinderen behandeld. In de tekst

ook wat ik voor mij persoonlijk onder 'roeping' versta: in mijn dagelijkse keuzes bewust vanuit God vertrekken. Inmiddels ben ik getrouwd en we hebben een kindje. Ook dat is roeping, de keuze om bij kleine en grote strubbelingen altijd de dialoog open te houden en plaats te laten voor verzoening met mijn partner. Bovendien komen we geregeld met een zevental vrienden samen om na te denken over het evangelie. Dat helpt om je geloof steeds weer in concrete daden om te zetten. We horen dat niet enkel voor onszelf. Het is onze oproep om de kerk meer

ZE droomt ervan een project van tijdelijk monachisme op te starten, een klooster voor jonge mensen waar ze tijdelijk intreden, om ze in de stilte en eenzaamheid te vormen tot die innerlijke focus "Je gelooft in de innerlijke monastieke weg, als een voorbereiding op het leven. Het zou zijn om stil te staan met jongeren die zich niet willen en kunnen aanpassen aan de maatschappij bijvoorbeeld. In de stilte, zonder iPod, moeten ze eens goed nadenken wat ze met hun leven willen doen. Daarna kunnen ze keuzes maken."

Al heel jong zat Miek met een onbestemd gevoel van onrust en ontzorgdheid. Ze leidde een zorgeloos studentenleven in Leiden maar toch knaagde er iets. Ik leidde een gemakkelijke en leuk leven met goede ouders, veel vrienden en drukke feestjes maar op de achtergrond speelde toch altijd een muziekje dat ik een dimensie van vervulling miste. Ik kon dat gevoel van lege niet duiden maar ik wist dat het roeping was en dat je daar niet kan tegen in gaan. Niet jij kiest de weg maar de weg kiest jou." Toen ze een paar dagen in een klooster haar studieachterstand probeerde in te halen, werd ze ten diepste geraakt door de stilte. Dit ervaring was het startpunt van een innerlijke zoektocht die haar tot in een karmelietenklooster bracht. "Ik was altijd al een mens van afwezen. Het was alles of niets: ofwel een heel werelds leven ofwel de strengste vorm van religieus leven. Twaalf jaar lang leidde Miek een kluzenaarsbestaan met mystiek en meditatie als grote ankerpunten. Na haar uitreis vond ze haar weg in de maatschappij. Ze woont in Brugge, verzorgt trainingen in het Neurolinguïstisch Programmeren, het Enneagram en de Contemplatie en ze coacht mensen naar hun transpersoonlijke bewustzijnsniveau. Al die ervaringen verdiepen haar innerlijk leven elke dag opnieuw.

Twaalf jaar kluzenaarsleven

"Het belangrijkste wat het kloosterleven me gegeven heeft, is de discipline en structuur waardoor ik me voortdurend in verbinding kan stellen met mijn focus", zegt de Nederlandse Miek Pot die twaalf jaar in een karmelietenklooster leefde.

De werkzaamheden aan het klooster van Opgirimbie brachten de wereld diehertbij en betekenden onbewust een voorbereiding op een terugkeer naar die wereld.

Nu kijkt Miek op haar kloostertijd terug als een brede menselijke vorming, een soort voorbereidingsstijd op het eigenlijke leven".

Doenja Van Belleghem

In de stilte spreekt de ziel

wilde, volstrekte eenzaamheid en volledige stilte" – maar het zou nog vijf jaar duren voor Miek daar terechtkwam. Gaandeweg ontdekte ze dat ze „geïmpregneerd was door de katholieke traditie en binnen die traditie wilde blijven".

Iemand tipte haar over een nieuw karmelietenklooster in de Ardennen. In februari 1867 klopte ze aan in Marche-les-Dames, net onder Namon. In oktober van datzelfde jaar trad Miek in. Het eerste jaar kreeg ze veel problemen met haar gezondheid. „Wellicht waren dat gewoon ontwerpningsverschijnselen." Miek miste het lukeleven van thuis en ze miste ook haar moedertaal om de nuances van de byzantijnse liturgie – „uitgebreid en ietwat exotisch" – te kunnen volgen. Maar ze ging met een een innerlijke weg. „Ik leerde

wat een focus is: het is een middelpunt, het bundelt je aandacht waardoor je krachten samen komen", zegt Miek Pot die zegt dat in die „blik op het goddelijke" het geluk zit. „De eigenlijke werkelijkheid opent zich pas voor ons wanneer we ons alleladies bewustzijn verlaten en overgaan naar een diepere bewustzijnsloer. Alles in onze vorming was erop gericht om ons te brengen naar het transpersoonlijke niveau en dat geeft een diep gevoel van geluk." Vanuit de traditie van de woestijnvaders werden de gedachten en emoties getraind. In de film „Into great silence" zag Miek haar leven van toen terug. „De stilte was ook ons leven. Het innerlijke leven van de karmelieten is natuurlijk moeilijk in beeld te brengen maar ik beschrijf het wel in mijn boek."

In 1960 studeerde de orde Miek naar het klooster onder de zon in Zuid-Frankrijk. „We mediteerden zo'n vier uur per dag en dan was er een diepe verzonkenheid." Op de grens van waken en slapen begint de vrijheid, zegt Miek. „Dat is leven, dat is de innerlijke vrijheid waar Jezus het voorbeeld van het goddelijke. Het evangelie gaat over niets anders dan over leven, wakker worden voor het leven, ontwaken, ten diepste jezelf zijn."

Reactionaire nonnen

In februari 1965 verzocht de orde van Nederlandstalige Miek om naar België te gaan in verband

met de stichting van een nieuw klooster in het Limburgse Opgirimbie op een stuk grond van koning Boudewijn. Ze had de koning nog gezien in Marche-les-Dames. „Het was enorm gefascineerd door ons leven." Door de werkzaamheden en activiteiten in Opgirimbie kwam Miek natuurlijk meer in contact met de koninklijke familie. Maar de verandering die het project in haar eigen leven teweegbracht, was veel interessanter. Ze ging weer in het klooster in Marche-les-Dames wonen van waaruit ze met een aantal anderen werkte aan het nieuwe klooster in Opgirimbie. „Het was een rampzalig project, dat alle mogelijke tegenwind heeft gekregen die je maar kunt bedenken", schrijft ze in haar boek „Koning Boudewijn had namelijk in zijn testament (hij was in 1963 overleden), een stuk grond nagelaten aan het bisdom van Limburg, met als voorwaarde dat er een klooster van onze orde gesticht zou worden. Het bleek echter om een natuurgebied te gaan en de bouwvergunning werd niet verleend. Het is uiteindelijk tot in de Baad van State gekomen waarna een vergunning werd afgegeven die na een tijd weer werd ingetrokken. Zo ging dat heen en over en we hadden het gevoel de speelbal te zijn geworden van de politiek en allerlei belangengroepen achter de schermen." De werkzaamheden en moeilijkheden in Opgirimbie gingen door maar Miek stelde zich ernstige vragen bij het project van de koning. „De politiek en de stichting van onze orde waren brande aan het project. Het was één grote tegenslag en er hing iets ondefinieerbaar zwaars in en rond dat klooster. Maar we konden helaas niet meer terug. De innerlijke weg die ik had gekozen was naar mijn gevoel niet juist. Koning Boudewijn heeft dit klooster gewild om de eenheid van België te bewaren. Als het niet zo mocht zijn dat Vlaanderen en Wallonië zelfstandig verder gaan, kon je dat niet tegenhouden. Het middel dat de koning daartoe gekozen heeft was naar mijn mening ook niet gelukkig, een Frans klooster op Vlaams grondgebied." Bovendien zag Miek de orde zelf ook veranderen van dynamische en open naar onontspankelijk en vormgericht. „Komt daarbij dat de afkeer in de gemeenschap uiterst gespannen was. Dat had natuurlijk te maken met alle problemen rond de stichting in Opgirimbie maar ook met de verschillen tussen de Franstaligen en de Nederlandstaligen groep in de communauté. We leefden letterlijk de Belgische problematiek." Miek kon weinig geduld opbrengen tegenover die taalproblematiek. „De Fransen kregen het Nederlands maar niet onder de knie en deden er mijns inziens te weinig moeite voor. Samen met een andere moniale moest ik voortdurend als tolk fungeren, naast alle andere taken die ik te doen hadden. En dan is zo'n leven van stilte en gehoorzaamheid lastig. We konden schrijven en misverstanden niet uitpraten, maar om duidelijk non-verbale communicatie maakte veel duidelijk."

Verbinding en eenheid

„Als kind had ik een heel sterk gevoel van verwondering en openheid, van geluk en blijheid en later ben ik dat in al het lawaai van mijn puberteit en in de herrie van het studentenleven kwijtgeraakt." In de stilte van een klooster kwam ze zichzelf tegen. „Ik ervoer verbinding – ik hoor ergens bij – en eenheid." Ze wilde weten wat haar overkomen was. „Ik besloot op zoek te gaan naar dat wat mij geraakt had. Ik wilde het vooral begrijpen, het levanten met mijn hoofd." Bij haar drive om die diepe ervaring terug te vinden, speelde mee dat ze reeds van in haar studietijd gefascineerd was door de spreken van de woestijnvaders. „Zij vonden een sneeuw naar wat ik die schied in de film" noemde. Die weg moest ik hebben."

Het karmelietenleven leunt het dichtst aan bij de woestijnvaders – karmelieten leven het meest in de traditie van de oorspronkelijke woestijnvaders en dat was wat ik

Aan de universiteit van Leiden is een studie gemaakt over kluzenaars in de middeleeuwen. „Blijft dat er in de late middeleeuwen vrede, oudere vrouwen in de steden worden. De mensen gingen bij hen te rade, zoals te later naar een pater of priester gingen. Die vrouwen speelden een belangrijke rol in de samenleving van toen. En zoals mensen vandaag naar mij toekomen, wel, eigenlijk is dat gelijklopend. Ik heb tijd en ruimte voor hen, ik geef een uitgebreide geestelijke vorming en ik probeer mensen op een andere geestelijke niveau te tillen. Ik geloof er sterk in dat het kluzenaarsleven van vroeger vandaag gewoon kan doorgaan." © Jef Couduyns